

Nr 20.

Uppläst och godkänd i Första kammaren den 20 februari 1912.
 ” ” ” i Andra kammaren den 20 februari 1912.

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion
 om tullfri införsel utaf visst slag af järnplåtar.*

(Bevillningsutskottets betänkande nr 2.)

Till Konungen.

I en inom Riksdagen väckt motion har föreslagits, »att Riksdagen måtte besluta, att med rent eller tennhaltigt bly öfverdragna plåtar af järn af mindre tjocklek än 0,25 millimeter skola åtnjuta tullfrihet samt att i följd häraf rubriken nr 742 i gällande tulltaxa skall erhålla följande förändrade lydelse:

Plåtar, klippta eller oklippta:

med oädla metaller, andra än i nr 738—741 nämnda, eller deras legeringar öfverdragna, äfven om de äro korrugerade:

- a. med rent eller tennhaltigt bly öfverdragna af mindre tjocklek än 0,25 millimeter fria
 b. andra 100 kg. 7 kr.»

Till stöd härför har motionären anført:

»Enligt 1906 års tulltaxa ägde tullfrihet rum för plåtar af järn, öfverdragna med rent eller tennhaltigt bly, så framt plåtarna voro af mindre tjocklek än $\frac{1}{4}$ millimeter.

I det af tulltaxekommittén framlagda förslaget till ny tulltaxa hade ej blott bibehållits denna tullfrihet, utan densamma hade utsträckts att gälla alla på nämnda sätt öfverdragna järnplåtar, oafsedt tjockleken.

Sitt förslag i denna sak grundade tulltaxekommittén delvis på en omständighet af tullteknisk art, men framför allt på de skälen, att inhemsk tillverkning af ifrågavarande plåtar icke förekomme samt att tullfriheten, hvad förblyade plåtar beträffade, skulle medföra afsevärd fördel för, bland andra, tändsticks-, klorat- och karbidindustrierna, som i stor myckenhet använde dylika plåtar för emballageändamål.

Hvad tulltaxekommittén sålunda föreslagit, upptog Kungl. Maj:t i sin tulltaxeproposition till 1910 års Riksdag.

Vid tulltaxeförslagets behandling inom bevillningsutskottet gjordes emellertid invändning emot förslaget om tullfrihet för järnplåtar, öfverdragna med rent eller tennhaltigt bly. Härvid framhölls, enligt utskottets betänkande nr 23 punkt 54, att berörda tullfrihet lätt kunde leda därhän, att det skydd, man afsett att bereda tunnplåtstillverkningen, i afsevärd grad eluderades, enär det med hänsyn till den förblyade plåtens mera rostskyddande egenskap skulle ställa sig ekonomiskt fördelaktigare att i fråga om plåtslagararbeten till husbyggnader använda förblyad plåt i stället för annan järnplåt. Vanlig järnplåt kunde nämligen i utlandet förses med blyöfverdrag för en kostnad af omkring 4 à 5 kronor per 100 kilogram eller ungefärligen samma belopp, hvartill tullen å tunnare svartplåt vore föreslagen. I anslutning till denna uppfattning, framställde utskottet ett förslag, som gick ut därpå, att tullfrihet icke skulle medgifvas för ifrågavarande plåtar, utan att de skulle upptagas med samma tull — 7 kronor per 100 kilogram — som föreslagits för järnplåtar, öfverdragna med andra oädla metaller än nickel eller tenn.

Riksdagens beslut utföll i enlighet med utskottets hemställan; och då icke någon förändring i nu förevarande hänseende gjordes vid antagandet under nästlidna riksdag af nu gällande tulltaxa, skola alltså, sedan den 1 december 1911, då sistnämnda taxa trädde i kraft, järnplåtar, öfverdragna med rent eller tennhaltigt bly, draga en tull af 7 kronor per 100 kilogram.

Denna tullsats är gifvetvis hinderlig för de industrier, som äro i behof af förblyade plåtar för förpackningsändamål. Olägenheten blir så mycket känubarare, som det särskildt är vid emballering för export, som den förblyade plåten kommer till användning. Vid längre transporter måste tändsticks-, karbid- och kloratindustriernas alster förses med skyddande omhölje af dylik plåt; och för möjligheten af att på världsmarknaden vinna afsättning för ifrågavarande, för vårt land viktiga exportartiklar är det af största betydelse, att icke villkoren för exporten försvåras. Å andra sidan lär dock hänsynen till den svenska plåtstillverkningen kräfva, att tullskyddet för den förblyade plåten i allmän-

het upprätthålles. Emellertid vill det synas, som om man skulle kunna tillmötesgå exportindustriernas kraf, utan att det inhemska tillverkningsintresset äfventyras. Man torde nämligen kunna med fog ifrågasätta, om icke Riksdagen gick väl långt, då den åsatte tull äfven å den enligt 1906 års taxa tullfria tunnare förblyade plåten. Denna åtgärd kan svårligen stödja sig på det af bevillningsutskottet åberopade skälet om fara för kringgåendet af skyddet för svartplåtstillverkningen, alldenstund utskottet själf förordade och jämväl fick genomförd tullfrihet å svartplåt af mindre tjocklek än 0,3 millimeter, under framhållande af att dylik tunnplåt ej vore föremål för tillverkning inom landet. Då, enligt hvad från sakkunnigt håll nu inhämtats, det också icke lär vara af något intresse för den inhemska tillverkningen af järnplåt, att tull blifvit åsatt förblyad tunnplåt, torde sålunda hinder ur skyddssynpunkt icke möta att borttaga ifrågavarande tull; och då härtill kommer, att det, enligt uppgift från målsmän för de här berörda exportindustrierna, just är förblyad järnplåt af mindre tjocklek än 0,25 millimeter, som brukas för förpackningsändamål, synas afgörande skäl tala för att nyssnämnda slag af järnplåt åter göres tullfri.

Af tulltekniska skäl lär med förblyad järnplåt böra likställas den med tennhaltigt bly öfverdragna.»

Eders Kungl. Maj:ts till 1910 års Riksdag aflåtna proposition (nr 224) med förslag till förordning om tulltaxa för inkommande varor innehöll, i öfverensstämmelse med hvad tulltaxekommittén föreslagit, bestämmelse om tullfrihet för plåtar af järn, öfverdragna med rent eller tennhaltigt bly, oafsedt plåtarnas tjocklek. Den af Riksdagen antagna tulltaxan föreskrifver emellertid, i enlighet med bevillningsutskottets hemställan, tull för plåtar af ifrågavarande slag efter 7 kronor för 100 kilogram.

Den af Riksdagen beslutade tullen å med rent eller tennhaltigt bly öfverdragna plåtar afsåg, enligt hvad bevillningsutskottets i anledning af Eders Kungl. Maj:ts förberörda proposition afgifna betänkande (nr 23 punkt 54) utvisar, att förebygga, att det tullskydd, man genom den föreslagna — och sedermera af Riksdagen bestämda — tullen å svartplåt af viss tjocklek velat bereda den inhemska tunnplåtstillverkningen, blefve i afsevärd grad eluderadt.

Då, enligt hvad Riksdagen inhämtat och såsom i motionen göres gällande, plåtar af mindre tjocklek än 0,25 mm. icke i nämnvärd grad äro föremål för tillverkning inom landet och då vidare, just på grund häraf, enligt gällande tulltaxa svartplåt af sådan tjocklek är tullfri,

synes det skäl, som föranledt att med rent eller tennhaltigt bly öfverdragna plåtar åsatts ifrågavarande tullsats, nämligen behovet af skydd för den inhemska tunnplåtstillverkningen, icke innebära tillräcklig anledning att bibehålla tullen för plåtar af ifrågavarande slag, som hafva mindre tjocklek än 0,25 mm. Med hänsyn härtill har Riksdagen ansett, att hvad i motionen anförts i fråga om tullens menliga påföljder för tändsticks-, karbid- och kloratindustrierna, hvilka för emballering af särskildt de för export afsedda varor äro i behof af förblyade plåtar af angifna tjocklek, bör tillerkännas afgörande betydelse, och Riksdagen har för den skull funnit tullen å nämnda slag af plåtar af mindre tjocklek än 0,25 mm. böra upphävas.

Hvad Riksdagen sålunda, under åberopande af den i motionen förebragta utredningen, anført, innefattar äfven skäl för att den afsedda ändringen i tulltaxan snarast möjligt träder i kraft.

På grund häraf har Riksdagen beslutat, att med rent eller tennhaltigt bly öfverdragna plåtar af järn af mindre tjocklek än 0,25 millimeter skola åtnjuta tullfrihet samt att i följd häraf rubriken nr 742 i gällande tulltaxa skall erhålla följande förändrade lydelse:

Plåtar, klippta eller oklippta:

 med oädla metaller, andra än i nr 738—741 nämnda, eller deras legeringar öfverdragna, äfven om de äro korrugerade:

- a. med rent eller tennhaltigt bly öfverdragna af mindre tjocklek än 0,25 millimeter fria
- b. andra 100 kg. 7 kronor;
 och får Riksdagen hos Eders Kungl. Maj:t anhålla, att tullen å med rent eller tennhaltigt bly öfverdragna plåtar af järn af mindre tjocklek än 0,25 millimeter må äfven för tiden till innevarande års slut upphävas.

Stockholm den 20 februari 1912.

Med undersätlig vördnad.